

አዲስ አበባ ስተላ

„მათ ახალი აღმიდგრინონ შეს დიდების ძლიერია...“

3000000 ბერძნობა

ერთმანეთს, დგებიან ერთმანეთის პირისპირ და ცდილობენ, გადამწყვეტი ბრძოლის წინ ძალის დემონსტრირებით „ნაახდინონ“ მეტოქე. სწორედ ამ პერიოდში კარგად იკვეთება, თავისი მსოფლებელით (და არა ასაკით) ვინ არის „ძველი“ ან „ახალი“. ისიც კარგად ჩანს, თუ რა მეთოდებით და ტექნოლოგიებით უპირისისპირდება ორი ბანაკი ერთმანეთს.

၁၂၈

ნაში” შეგვიძლია ამოვიკითხოთ მიხედვის სააკამდებილის შემდეგი სიტყვები: “ყველამ ვიცით, რომ პრეზიდენტი ძალიან დიდი ფიგურა; ყველამ ვიცით, რომ მას ალტენატივა არ ჰყავს”. ასეთ ფრაზებს ახალგაზრდა რეფორმატორები იმ წელინაში და შემდგომ წლებშიც ხშირად ამბობდნენ. 2002 წლის 2 ივნისს არჩევნებისთვის კი ნაკიონალური მოძროობის ლიდერი ქმნის ლოზუნებს “საქართველო და თბილის შევარდნაძის გარეშე” და სწორედ ამ ლოზუნებით აღწევს ნარმატებას არჩევნებში. რა მოხდა ჩვენს საერთო სამშობლოში 1998 წლიდან 2002 წლამდე? დღევანდელი გადასახედიდან, პროცესი საკმაოდ გამჭვირვალედ წარიმართა და თავის ლოგიკურ დასასრულამდე მივიდა. სწორედ ამ ოთხ წლის განმავლობაში დაიწყო და დასრულდა “მამებისა” და “შეილების” ჭიდოლი და თვითგამორკვევა ქართული პოლიტიკის უახლეს ისტორიაში. ახლა ინციდენტი მომდევნო და ისევ ლოგიკური ეტაპი - ბრძოლა ორ ბანაებს (“ძეველებსა” და “ახლებს”) შორის. 1998 წლის საგაზაფხულო სესიის ბოლო დღეს პარლამენტის მაშინდელმა თავმჯდომარემ ზურაბ უგანიამ პრეზიდენტს საჯაროდ მოსთხოვა თავის თანამოაზრებთან ერთად “ბრძოლის წინა ხაზზე” გამვება.

ჩემი და ჩემი მეგობრების ყოფნის აზრს მაღალ სახელისუფლო პისტეზე", - განაცხადა მაშინ პარლამენტის თავმჯდომარებ და ეს განცხადება პრეზიდენტთან დაახლოებული და მასთან პოლიტიკურად იდენტიფიცირებული ზურაბ უვანისა ბაგეთაგან მეტისმეტად მძაფრად გაისმა. დაზუსტებით შეიძლება ითქვას, რომ "შვილების" თაობას სწორედ იმ დღეს გამოვიდა ასპარეზზე, როგორც ზრდასრული პოლიტიკური ძალა. თუმცა, მაშინ (და კიდევ კარგა ხას) პრეზიდენტი ცდოლობდა, თავის სახელისუფლო ოჯახში შეენარჩუნებინა „ახლების“ თაობა და მათთან გაბმულად ანარმობდა დიალოგს - საჯაროდაც და დახურულ სივრცეშიც. მაგალითად, იმავე 1998 წლის ზაფხულში, მთავრობის ცნობილ სხდომაზე (სადაც სახელმწიფო მინისტრი ნიკო ლეკემშვილი და, მასთან ერთად, მთელი მთავრობა გადადგა) პრეზიდენტმა „შვილებს“ საჯაროდ აუხსენა, რომ ქვეყნის განვითარების ტემპს გარდამავალი პერიოდის კანონმდებრები განსაზღვრავს და არა პრეზიდენტის ნება. ამგვარი განმარტებით ედუარდ შევარდნაძემ საკმარი დრო მიიღო. „ბეველებსა“ და „ახლებსა“ შორის დიალოგის შედეგი იყო 1999 წლის საპარლამენტო არჩევნებზე მოქალაქეთა კავშირის მიერ მოპოვებული ნარჩისტებაც. ზურაბ უვანია პარტიის საარჩევნო შტაბს ხელმძღვანელობდა, ედუარდ შევარდნაძე კი ქალაქიდან ქალაქში დადიოდა და მოსახლეობას განუმარტავდა, რომ პრეზიდენტს პარლამენტში თავისი უმრავლესობა უნდა ჰყავდეს, სხვა შემთხვევაში, კატასტროფა გარდევალია (!).

თად თიჯუანუაშა თავების ოჯახას. ტედე-
გად, ქვეყნაში ყოველგვარი რეფორმა
და გარდაქმა შეჩერდა.
ამასობაში კი ის მოხდა, რომ ბევრი
დარგი და სფერო, რომელიც რეფორ-

မာဒိန္ဒသ ၁၆၈၂

შიგნიდან დაიხსროა და დაიშალოა. ახლა მათი გარდაქმნა შეუძლებელია, ყველაფერი თავიდან არის შესაქმნელი. „შვილები“, „მამებისგან“ განსხვავებით, კარგად ხდავდნენ ქვეყნის უძლეურებას. ჯერ კიდევ წინ მონვევის პარლამენტში, ერთხელ, როდესაც პრეზიდენტი ყოველწლიური მოხსენებით გამოიწოდა და ნარმატებების შესახებ საუბრობდა, ირინა სარიშვილი-ჭავაცურიამ შენატრა: ბატონობ პრეზიდენტო, ნეტავ, მეც უცხოვრობდე იმ ქვეყნაში, თქვენ რომ აღვინერთო. „შეილების“ ჩამოუყალიბებელ, მაგრამ რეალურად არსებულ ბანაკში მოსალოდნელ ამბოხს აფერზებდა 2000 წლის საპრეზიდენტო არჩევნები, დესტაბილიზაციის შიში და იმედი, რომ არჩევნების მოგების შემდეგ ედუარდ შევარდნაძე ძირიფესიანად შეცვლიდა ვითარებას. დღეს დიდი ალბათობით შეიძლება იმის თქმაც, რომ 1998 წლის თებერვლის ტერაქტმა მეტისმეტად უარყოფითად იმოქმედა პოლიტიკურ პროცესზე საქართველოში. ამ ტერაქტმა შექმნა ემოციური ფონი, რომ ედუარდ შევარდნაძე - მაშინდელი პოლიტიკური ხედვით, ქვეყნის უალტერნატივო ლიდერი - მუდმივი საფრთხის ქვეშ იმყოფებოდა. ამიტომ, მისი ქარიზმა ტერაქტის შემდეგ ერთო-ორად გაიზარდა, რაც პრეზიდენტმა კარგად დაიხსრა პროცესების მართვაში. ქარიზმას კიდევ დაუუპრუნდებით, მანამდე კი იმას ვიტყვით, რომ „მამებსა“ და „შვილებს“ შორის დამაკავშირებელი ხიდი, ფაქტობრივად, საბოლოოდ განადგურდა 2000 წლის გაზაფხულზე, როდესაც არჩევნებში გამარჯვე-

ისურვა მთავრობის განახლება და
“შვილების” მთელი ენერგეთი ბაკურ
გულუასთან პრძოლას გადააყოლა.
კაცმა რომ თქვას, რატომ უნდა შეეც-
ვალა მართვის ტექნოლოგია პრეზი-
დენტის მაინცდამაზე 2000 წელს, თუ-
კი მანამდე სერიოზული ცვლილებე-
ბის სურვილი მას ერთხელაც არ გამო-
უდევნია? როგორ უნდა გამაცრებუ-
ლიყო ერთპაშად, როდესაც მანამდე
არც ერთი მკვეთრი ნაბიჯი არ გადა-
უდგამს? რატომ უნდა ჩაედინა ის,
რაც მანამდე არასოდეს ჩაუდენია? სა-
ზოგადოების იმედებს კვებავდა პრე-
ზიდენტის ნინასაარჩევნო დაპირებე-
ბი და ის ფაქტი, რომ ედუარდ შევარდ-
ნაძეს, ასე ვთქვათ, ყურთან საათი
აუნიკრიკდა. მისი პრეზიდენტობის
ბოლო ვადა, თითქოს, იძლეოდა გა-
რანტიას, რომ “კაცებას” და “კაციჭა-
მიებს” შორის ნლების განმავლობაში
მიმდინარე დუნე ომი, ბოლოს და ბო-
ლოს, გამძაფრდებოდა და ლოგიკურ
დასასრულამდე მივიდოდა. არადა,
არაფერიც არ მოხდა. პრეზიდენტმა
პარლამენტს ისევ ძევლი მთავრობა
ნარუდვინა და მოქალაქეთა კავში-
რისგან შემდგარ უმრავლესობას ნუ-
ლოვანი საზოგადოებრივი რეიტინგის
მქონე მინისტრები ტაშის თანხლებით
დამტკიცებინა. ამ უაღრესად მნიშვ-
ნელოვანმა პოლიტიკურმა მოვლენამ
თვალნათლივ დაადასტურა პრეზი-
დენტის და “მამების” ბანაკის ძალა,
ხოლო “შვილების” პირობითი ბანაკის
უძლეურება. მაგრამ საქმე ასე მარტი-
ვად არ იყო. პრეზიდენტი საფრთხეს
გრძნობდა და საგანგებო ღონისძიე-
ბებსაც მიმართავდა.

ის ფაქტი, რომ ედუარდ შევარდნაძე სერიოზულ სახელისუფლო ცვლილებებს არ გეგმავდა, ირიბად გაცხადდა პრეზიდენტის ინაუგურაციის ცერემონიალზე. იმ დღეს გადამზევეტი მნიშვნელობა შეიძინა ირაციონალურობა აქცენტებმა, რასაც ხელი შეუწყონიაუგურაციის კონსტიტუციური თარიღისა და უფლის აღდგომის პრეზიდენტების დამთხვევამ.

თავად ედუარდ შევარდნაძემ, საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქმა ილია II-მ და პრეზიდენტის ქალიშვილმა (სატელევიზიო გამოსვლისას) ამ დამთხვევას კანონზომიერი მოვლენა უწოდეს. კათოლიკოს-პატრიარქმა, დამატებით, აღნიშნა, რომ ინაუგურაციის დღეს, ადრე დილით ცაზე გამოსახული ცისარატყელა ერს აუნიებდა, რომ ედუარდ შევარდნაძის პრეზიდენტობა იქნებოდა მშვიდობიანი და ეკონიდენტითი. ასეთი ირაციონალური აქცენტები მოსახლეობას ირიბად მთავრობებდა, რომ პრეზიდენტის გადაწყვეტილებები ეფუძნებოდა არა მხოლოდ ერთი კერძო ადამიანის, ედუარდ შევარდნაძის ნებას, არამედ, პირველ რიგში, ლეთის ნებას; რომ საქართველოს მართავდა არა რიგითი მოქალაქე, არამედ, ქარიზმატული ლიდერი. ასეთი ირაციონალური წესები კი, თავისი მხრივ, ადასტურებდა, რომ პრეზიდენტი არაფრის შეცვლას არ გეგმავდა. სხვა შემთხვევაში, თუკი ედუარდ შევარდნაძე საარჩევნო დაპირებებს ასარულებდა და რეალურ ცვლილებებს განახორციელებდა, ხელოვურად შექმნილი ქარიზმატული შარავანდედი მას არ დასჭირდებოდა - სა-

სმობას და, აქეთან გამომდინარე, კო-
სწორებ აქეთან გამომდინარე კონ-
უროვნელობრივ განვითარება.

მოეძალა. თუ აქამდე ის

და მოსაზრებელი უკვე გა-
მოთქმული მოსაზრებებით „აკვირ-
ვებდა“ საზოგადოებას, ამჯერად მის
ინტერესთა სფეროში უკვე აფხაზე-
ოვა მისას სამართლებრივი დაწესებულებები

თიც მოექცა. საინტერესოა, რომ თავისი დიპლომატიური მოწოდება ხაზიმვილმა ბათუმური ვოიაჟის შემდეგ გააცნობიერა.

რა თქმა უნდა, ერთი კვირის განმავლობაში განცხადებათა ასეთი სიუცვე შეიძლება, მოულოდნელიც იყოს, მაგრამ მთავარი მაინც ის

არის, რომ ეს საუბრები ძალზე ზედა-
პირულია, არ ეხება იმ ფუნდამენ-
ტურ პრობლემას, რომელიც დღეს
ქართულ საზოგადოებას აწუხებს და
რომელზეც ხმამაღალ საუბარს ხში-
რად ვერიდებით.

ბოლო ათწლეულის განმავლობა-
ში ქართული სახელმწიფოს აქილევ-
სის ქუსლს პოლიტიკური შეუთანხ-
მებლობა წარმოადგენს. ეროვნული
მოძრაობიდან დაწყებული დღემდე,
ქართული საზოგადოება ყოველთვის
გამოირჩეოდა მიდგომებისა და მო-
საზრებების მრავალფეროვნებით.
თავისთავად ეს, შეიძლება, ცუდი სუ-
ლაც არ იყოს, მაგრამ არის საკითხე-
ბი რომელიც საზოგადოებრივ თან-

როდინირებულ მოქმედებას მოითხოვს. ეს ყველაზე მეტად იმ თემაზე ითქმის, რომელსაც დღეს ვეხებით. თუმცა, თუ უახლეს ისტორიას თვალს გადავაკლებთ, დავინახავთ, რომ ამ მხრივ სიტუაცია სრულიად განსხვავებული იყო, მაშინაც კი, როდესაც პოლიტიკური პატალიტი უკან დარჩა და საქმე იარაღზე მიდგა. ჩვენგან განსხვავებით, აფხაზებში ყოველგვარი პოლიტიკური დაპირისპირება უკანა პლანზე იყო გადასული და მათ ერთადერთ მიზანს ქართველების დამარცხება წარმოადგენდა. მაგრამ ყველაზე სამწუხარო ის არის, რომ, ომის დამთავრების შემდეგაც კი, არც საქართველოს ხელისუფლებას და არც მოსახლეობას გათვითცნობიერებული არა გვაქვს თავად პრობლემის სილრმე.

მოდით, პირდაპირ და ყოველგვარი შესავლის გარეშე დავსვათ კითხვა: რას ნიშავს საქართველოსთვის აფხაზეთის დაბრუნება? როგორი აფხაზეთის დაბრუნება გვინდა და რას ვთავაზობთ ჩვენ აფხაზებს?

როცა პოლიტიკოსები და მოსახლეობის წარმომადგენლები ამ თემაზე საუბრობენ, მათი უმრავლესობა გულისხმობს, რომ უნდა აღდგეს ის მოთვარისარიობა. რაც მომართა იყო,

სტილუციიში აფხაზეთის, როგორც
ავტონომიური რესპუბლიკის სტა-
ტუსის დაფიქსირების მოთხოვნაც.
მაგრამ რაოდენ სამწეუბარო და მძი-
მეც უნდა იყოს, აუცილებელია იმის
აღიარება, რომ ის სიტუაცია, რაც
ომამდე იყო, იმავე ფორმით, იმავე
შინაარსით ველარასოდეს დაპრუნ-
დება. რაც უფრო დროზე გავაცნო-
ბიერებთ ამას, მით უფრო მალე შევ-
ძლებთ პრობლემის მოგვარებაში
ნინისვლის მიღწევას.

ამისათვის, პირველ ყოვლისა,
ჩვენ, ქართველები, უნდა ჩამოვყა-
ლიბდეთ, როგორ სახელმწიფოში და
რა პირობებით ცხოვრებას ვთავა-
ზობთ აფხაზებს. რა არის ის მინიმუმი
და ის მაქსიმუმი, რისი დათმობაც და
შეთავაზებაც შევგიძლია. სამწუხა-
როა, მაგრამ ფაქტია, რომ არც ერთი
ქართველი პოლიტიკოსი, რომელიც
დღეს ამ პრობლემის, ე.ნ. “მოგვარე-
ბით” არის დაკავებული, ამ კითხვაზე
პირდაპირ პასუხს არ სცემს. ის, რაც
დღეს ხდება, სხვა არაფერია, თუ არა
პრობლემის კიდევ უფრო გაღრმავე-
ბა, რადგანაც ჩვენი ასეთი შეუთანხ-
მებელი და არაკონრდინირებული
მოქმედებები აფხაზებს საშუალებას
აძლევს, მათვის სასურველი სტა-
ტუს კი შეინარჩუნობით თრო კორეა

ამიტომაც არის სასიცოცხლოდ
აუცილებელი ჩვენი მხრიდან ერთია-
ნი მიღდომის შემუშავება და პირდა-
პირი დიალოგის დაწყება. გაერომაც,
ახვა საერთაშორისო ორგანიზაციებ-
მაც, შეიძლება, ათეულობით დეკლა-
რაცია მიიღონ, მაგრამ ყველაფერი
უშედეგო იქნება, თუ ჩვენ არ შევეც-
დებით თავად აფხაზების დარჩეულე-
ბას, რომ მათთვის მომგებიანი იქნება
ააქართველოს შემადგენლობაში
ყოფნა. სიტყვა “მომგებიანება” არ უნ-
და დაგვაფრთხოს, რადგანაც თანა-
მდედროვე მსოფლიო სწორედ ამ პრინ-
ციპზეა აგებული. აფხაზებმა თუ თვი-
ოონვე არ გააცნობიერეს, რომ მათთ-
ვის ბევრად ხელსაყრელია თანამედ-
როვე ქართულ სახელმწიფოში ცხოვ-
რება, ყველაფერი ფუჭი იქნება. ამ
მხრივ არსებობს გარკვეული რესურ-
სები, რომლებიც დაკავშირებულია
თუნდაც იმავე ენერგეტიკული დე-
რეფინის კონცეფციის რეალიზებას-
თან. პარტნიორობა საერთო კეთილ-
დღეობისათვის - ეს უნდა გახდეს ახა-
ლი მიღდომების ქვაკუთხედი. მარტო-
დენ ძალით ვერასოლდეს შევძლებთ
მდგრად და მშვიდობიან თანაცხოვ-
რებას. ეს ყველაზე კარგად 1998 წელს
გამოჩნდა, როდესაც გალის მოვლე-
ბის შამოავ. სამიოთ თვაში, რო-

საბოლოო მომენტის გადასახვა

8-07

„ხელოვნების ზეიმის“ თოთხეთმა დღემ თვალსა და ხელს შეა გაირჩინა

କମ୍ପ୍ୟୁଟର-ଡିଜିଟଲ୍ ପ୍ରେସ୍ କାବ୍ୟ | ଶାହରତାଖାନାଙ୍କ ଗୀତାଯିତ୍ତ ଦାସକୁଣ୍ଡଳା

თამარ სახელმწიფო

კავერიული მოცესტონი შეიძლება გარეულება

ଶେଷାକ୍ତିକାରୀ ପାଇଁ ଏହାକିମଙ୍କ ଯାହାକିମଙ୍କ ଏହାକିମଙ୍କ

“საშემსრულებლო ხელოვნებაში ერთი მიმართულება არ არსებობს. ითოვეულ მუსიკოსს შესრულების ნდიგიდუალური მანერა ახასიათებს. მე და ლიანა ისაკაძე ოისტრატორის მოწაფები ვართ და მუსიკალური ნაწარმოების შესრულებისას მის მიერ არჩეულ გზას ვაგრძელებთ – ესრულება უნდა ექვემდებარებოდეს ნაწარმოების შინაარსს, მის გახსნას თემებად, ექვეთებებად. ეს არის, უმი აზრით, მთავარი, როცა ყველა-ვერი შინაარსს ექვემდებარება, როცა არაფერია ზედმეტი”, – გვითხრა ორჯომის ფესტივალის ერთ-ერთმა მონაწილემ, ცნობილმარჯვებაში მევილინემ, ვიქტორ პიკაიზნემა, რომელიც კონცერტ-მარათონში მონაწილეობის გარდა, ქართველი ახალაზრდებისთვის ხუთი დღის განმავლობაში ატარებდა მასტერ-კლასებს ორჯომის სამუსიკო სკოლაში.

କେତୋଟା ରହିଥାଏ,

ვარ, რომ ყველაფერი ასე დაძოვორდა,” – გვითხრა კონცერტის დასასრულს ქალბატონმა ლაპანამ, რომელიც სისარულს ვერ მაღლავდა, ისევე როგორც ფესტივალის სხვა მონახილეები თუ სტუმრები: “ლიანამ ამ ფესტივალში მთელი გული, ძალა და ენთუზიაზმი ჩააქსოვა,” – ამბობს გერმანიაში მოღვაწე ქართველი მევიოლინე ნანა იაშვილი. “კონცერტებმა ნარმატებით ჩააიარა,” – შთაბეჭდილებებს გვიზიარებს კამერული ორკესტრის კონცერტმაისტერი ხათუნა თუშმალიშვილი, – “ეს ფესტივალი განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია დღეს, როცა ხალხი შეჭირვებულია. ძალან ბედნიერი ვარ, რომ ქალბატონი ლაპანას გვერდით მომინია ყოფნა და ძალიან მისარია, რომ ქეშმარიტი ხელივრების ზეიმით ტრადიციული გაზდება...”

სხვათა შორის, როგორც დირი-
ჟორ ვახტანგ მაჭავარიანთან საუბ-
რისას შევიტყეთ, ბორჯომში მუსიკა-
ლური ფესტივალის დაფუძნების
იდეა ჯერ კიდევ კომპოზიტორ
ალექსი მაჭავარიანს ჰქონია, რომ-
ლის ინიციატივითაც, თავის დროზე,
კომპოზიტორთა კავშირის დასასვე-
ნებელი სახლი აიგო. დღეს ამ სახლში
უკვე ახალ, კეთილ წამოწყებას ჩაე-
ყარა საფუძველი... ბორჯომის პლა-
ტოზე ხალხი გვიან ლამებდე არ დაშ-
ლილა.

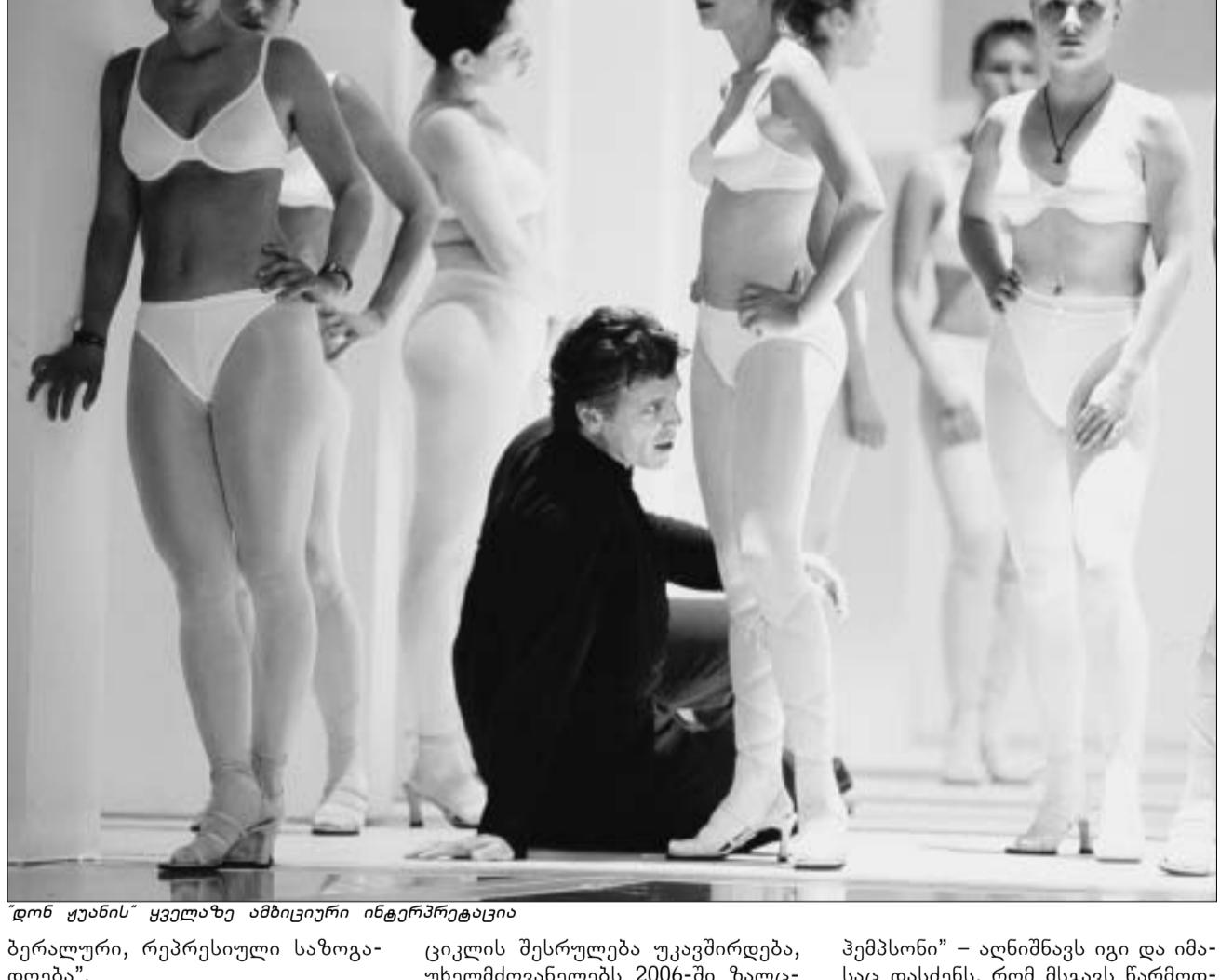
ბორჯომიდან დილით გამოვედი,
ბუნიაზრივა უარ კავშირი მოიცავდიო

ბუნებრივია, გარკეცული ემოციებით
დატვირთული. მზის სხივები აღმა-
ცერად უცემოდა ქართლის გორა-
კებს. ფესტივალის საზეიმო განწყო-
ბა თბილისში მეხსიერებაში ჩარჩენი-
ლი (და აკვიატებული) მელოდიების
ნაწყვეტებით მომყვებოდა და ფიქ-
რებსაც აჩენდა: ფესტივალი დამ-
თავრდა, სტუმრებიც და მასპინძლე-
ბიც კმაყოფილები დარჩენ, ყოველ
შემთხვევაში, ასე ჩანდა. მერე რა,
რომ კომპოზიტორთა სახლში გან-
თავსებულ საქართველოს სახელმწი-
ფო კამერული ორკესტრის წევრებს
ბევრი ყოფითი პრობლემა ანუხებ-
დათ (უშუქობა, უნცლობა...), ამისთა-
ნებს ხომ უკვე შევეჩვიეთ; კამაყოფი-
ლი დარჩა მსმენელიც (ჩამოსულიც
და მკვიდრიც), ვისაც ეს ფესტივალი
გულზე არ ეხატებოდა, ის არც ბორ-
ჯომში ჩასვლით შეიწუხებდა თაგს;
ის ეჭვებიც, - რა გვეფესტივალება,
რა შედეგს მოელითო, სადღაც ჩაი-
კარგა. ამოინურა პატრონატის ორკ-
ვირეული. მერე რა იქნება? მერე რა
მოხდება? მერე რა გვეშველება?
(ჩვენ თუ კულტურას?) – ეს უკვე
მშობლიური, საყოველდელ ფიქრე-
ბია, ალბათ საჭირო ფიქრები.

ପ୍ରକାଶକ ପତ୍ର ପରିଚୟ ଓ ଲେଖକ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉପରେ ଦେଇଛନ୍ତି

A set of small, semi-transparent navigation icons typically found in LaTeX Beamer presentations, including symbols for back, forward, search, and table of contents.

ოველ ზაფხულს, ზალცბუ

დონ უუანის ახალი სახის გადმო- ბურგში მ

კულტურული ფორმით არის წარმოდგენილი.

“უანი” და “ჯადოსნური ფლეიტა”). ანსაკუთრებულ ნარმატებას “დონ უანს” უწინასწარმეტყველებენ, რომელიც ოპერის ყველაზე პროგრესულ თაყვანის მცემლებსაც კი გა-ოცებს უჩევეულობითა და მოულოდ-ლობით.

ახალ “დონ უანს” კრიტიკოსები მ იმ იმ მატერიალის ყველაზე ამბი-ციურ დადგმას უწოდებენ. დირი-ჟირ ნიკოლაეს ჰარნონკორტისა და

თი თიკილუებუ თანამორცილოებას და
ხალღაზრდა ავსტრიელი რეჟისორ-
ის მარტინ კიუსეუის ერთობლივი
როექტი ეპოქის თითქმის ყველა
არეგული ნიშნის წაშლას, და
ტრადიციასა და თანამედროვეობას
მორის საზღვრის მოშლას ითვალის-
ინებს. “თავისუფალი სექსის ეპო-
ზში თავისუფლება დასრულებუ-
ლია” – აღნიშნავს კიუსეუი მთავარი
მირის სულიერი სამყაროს მისეუ-
ლი ჭვრეტის განმარტებისას: “რა
ენდა იყოს დონ ჟუანის მიზანი
დღეს, როცა ყვალა თოქ-შოუში თა-
ვისუფლად საუბრობენ სექსუალო-
ბის ყოველ დეტალზე?” საკუთარ
ითხვას რეჟისორი ძალზედ პისტ-
ოდერნისტულ პასუხსაც უძების –
მხოლოდ მუდმივი სწრაფვა გარ-
იობისაკენ - იქნებ ეს დაეხმაროს
დონ ჟუანს დავიწყოს სექსუალური
თავისუფლების მოძველებული ოც-
ობას და ააშიშვლოთ, ვითომთა ლო-

